

въвъ скута на Венера Еросъ голъ
въвъ Гърция и голъ въвъ Римъ, покритъ
въвъ тънкотканна, бѣлоснѣжна дреха; —
но по-блажена, че събрани въ Храмъ
ти гордоститѣ на Италия съхранявашъ, —
единственитѣ, може би, откакто
незащитени Алпитѣ и бренно
величието на нашата сѣдба,
тѣ завладѣха твоитѣ оржия,
родината и храмоветѣ и,
освенъ възпоменанията славни,
тукъ всичко друго, — че тамъ, где надежда
блести надъ гордитѣ души и надъ
Италия — тамъ диримъ вдъхновения.
Нерѣдко идеше тукъ Алфиери
да черпи вдъхновения. Изпълненъ
къмъ бащинитѣ идоли съсъ гнѣвъ,
безмълвенъ той се скиташе на Арно
по най-безлюднитѣ мѣста и съ погледъ
обърнатъ къмъ небето и полята
и въ самота, почувствувалъ се самъ,
отъ никого тукъ вече несмущаванъ,
отсѣдаше той за почивка тиха,
но вече съ смъртна бледностъ на лицето.
Съсъ тѣзъ велики люди той живѣе
и диша цѣлиятъ една любовь
къмъ родний край. Отъ тази тишина
свещена, ето — божество говори
и къмъ персийцитѣ на Маратонъ,
където освети безброй гробове
Атина — тамъ гнѣва и храбростъта
на гърцитѣ отхрани то. И ето, —
Евбейското море преминалъ нѣкога,
видѣ морякътъ отъ кораба какъ
проблѣсватъ въ тъмнината шлемоветѣ,
свѣткавици отъ бранни мечове
и димъ отъ клади непознати; — чу
отъ ризници желѣзни звънъ на воини
погръгнали на бранъ и въ късенъ часъ
срѣдъ нощни тишини, отъ бойни орди
надъ глухитѣ поля неспиренъ топотъ
и тржбенъ звукъ, и тропотъ на коне,
по шлемове и ризници вървящи,
и плачове, и химни непознати,
и пѣсенъта на тритѣ лихи Парки. . .

Блаженъ, че царството на вѣтроветѣ,
о Пиндемонте, още младъ премина!
Когато спусна котвата пилотътъ
отвѣде островитѣ на Евбея, —
ти чу какъ проехтяватъ брѣговетѣ
на Хелеспонта отъ всеславни битви,
и въ своя ревъ небето какъ отнася
надъ коститѣ на дивния Дяксъ
оржията славни на Ахила, —
че щедра е за щедритѣ смъртъта.
Ни смѣла грждъ, ни царска щедростъ нѣкога
одеждитѣ му бранни не прибра, —
че отъ гнѣва на божества подземни
морето развълнувано, отблѣсна
кърмилото на скитнишкия корабъ.